

Yhtenä yönä kaikki mustenee. Maailma sulkee silmänsä ja menee vihdoin nukkumaan. Milloin, sitä en tiedä, mutta eihän kukaan jaksu ikuisesti valvoa. On maailma elättänyt jos jonkinmoista ja –muotoista luotua. On tänne siunaantunut niitä olennoista synkimpiä ja toisaalta syvimpiä. Mitä se tarkoittaa? En tiedä sitäkään. Mutta varmaa on, että yksi tulevista päivistä on viimeinen. Silloin kaikki ovat tasaveroisia. Ei ketään osoiteta syyttävällä sormella: Maailma loppuu! Tuomitkaa tuo mies! – Ei. Me olemme kaikki tuomittuja. Elämme viimeisiä aikoja. Kyllähän tämä nyt kuulostaa ah niin dramaattiselta ja perinteiseltä maailmanlopun saarnaajan evankeliumilta. Mutta kai sen huomaa, että Maapallo huokailee yhä raskaammin. Tellus kärsii keuhkohtaumataudista. Eiköhän kuka tahansa tukahtuisi, jos hänen yllään pörräisi koko kirjo kaikenkarvaisia otuksia ja ekosysteemejä. Jäätiköt sulavat ja sodat raatelevat kansojen välejä. Onko tässä maailmassa mitään hyvää? Ei sodalla tai rauhalla ole merkitystä enää silloin, kun Maa henkäisee viimeiset sanansa. Silloin ei enää huokailla katumuksesta, ei paranneta tuoreita haavoja, ei itketä menneitä – silloin on vain Loppu. Viimeisenä yönä taivas on musta ja aurinko punainen. Pilvet itkevät verta katsellessaan kurjuutta; maa värjäytyy punaiseksi. On hiljaista. Vaikka huutaisi, ei se kantaisi omaa nenää kauemmas. Ei nukkuva kuuntele. Punainen aurinko nousee ja paljastaa ihmisrauniot, menetetyt sivilisaatiot, kaiken sen hetkellisen jota varjelemme. Ei se olisi kannattanut, sanon minä, sillä loppu on tullakseen pyristelystä huolimatta. Aurinko peilaa itsensä sateenkaareissa, joka on mustavalkoinen. Aurinko iskee silmää, heilauttaa punaista lettiään ja nauraa, mutta nauru ei yllä peilikuvaan. Mustavalkoinen sateenkaari jysähtää toiselle puolelle taivaankantta kuin puuttuva piste iin päälle. Se vainoaa siinä ikuisesti nukkuvaa Maata, näyttää kaiken sen mitä entiset sateenkaaret eivät. Ne hennot kauneuden tekeleet. Eikö tosi kauneus ole karua ja pelättävää, hyljeksittävää, saavuttamatonta? Katson ikkunasta ulos laskevaa aurinkoa. Se on vielä toistaiseksi kovin ulkokultainen. Tämä kaikki on niin teennäistä, vaikka kaikki tietävät, että loppu koittaa. Voi olla, että kun herään aamulla, huomaan, että kaikki on mustaa. Että aurinko on vihdoin kuollut ja totuus kaivettu esiin.